Ч. 248. Пятниця 18 (5) падолиста 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

112 засїданє I. сесиї IX. періоду з дня 16-го падолиста 1910.

Вчера відкрив п. Маршалок засїданє о год. 9½ рано при слабій участи послів.

Перед приступленєм до дневного порядку відчитали секретарі внесені петициї і зголошені внесеня і інтерпеляциї.

Внесеня поставили пп.: др. Козловский, др. Лео, Стапиньский і тов. в справі будови водних доріг; пос. Ценьский о удержавнене реальної ґімназиї і учительскої семинариї мужескої, удержуваних „Тов. школи людової“ в Бялій.

Інтерпеляциї внесли: пос. Содомора в справі заложеня каси Райфайзена в Роздজаловi, п. Король в справі зарядженя староства в Бібрці що до войскового побору.

З черги відчитано заяву, підписану кількадесятьма польскими послами на протест українських послів против законности нарад на засїданю з дня 14 с. м. і протест українських послів против способу веденя нарад на засїданю з дня 15 с. м.

П. Маршалок відкрив відтак дальшу дискусию над буджетом і в тій хвили розпочали українські посли звичайну обструкцию, яка тревала вже до кінця засїданя.

В дискусиї забирали голос пп.: Бандровский, котрий обговорював справи галицкого шкільництва, др. Пилят в справах банкових, др. Старжиньский, що обговорював буджет, а відтак взивав послів руских до згоди і солїдарного виступленя з польскими послами у Відни, а вкінци п. Маривеский.

П. Маршалок заявив відтак, що позаяк буджетова дискусия відбувала ся на 8 засїданях по пять годин, проте узнає дискусию покінченою і просить о відчитане фінансового закона.

П. Пініньский відчитав відтак закон і в голосованю принято цілий буджет і фінансовий закон в другім і третім читаню.

З черги внесли пп. Левицкий і Дудикевич протест іменем своїх сторонництв против важности всїх ухвал і п. Маршалок закрив засїданє о год. 2 мін. 50 по полудни та назначив слїдуюче на пятницю 10 год. рано.

Вісти полїтичні.

Криза в Анґлиї — Заява сербского президента міністрів.

Заповіджену на вчера заяву анґлійского президента міністрів, Аскіта, відложено на жаданє его до четверга. В своїй заяві шеф кабінету мав домагати ся, аби в сій сесиї предложеня правительственні мали першеньство перед всіми иншими. До такого жаданя кабінет має поважні причини. Анґлія опинила ся супротив важної зміни в своїй стародавній конституциї. Лїберали готовлять ся до рішучої борби з консерватистами і палатою льордів, котру хотять позбавити права „вета“. Лїберали мають повну надію побіди. Палата послів після їх гадки не має иншого виходу з теперішної кризи, як лиш відкликати ся до волї виборців. Народови має бути предложене лиш одно питанє: чи воля палати послів має панувати неподільно, вільна від небезпечности, то дідична, неодвічальна палата льордів може ту волю повалити. Супротив права „вета“ мусить в тій хвили в парляменті уступити навіть буджет. І правительство, як здаєть ся, рішило ся так зробити. Що більше, правительство не гадає,

В похмілю.

(З францускoго — Пієретти Льор).

Панна Анжеля кинула ся майже з розпукою на фотель і тими словами відозвала ся сама до себе:

— Ах, непоправна, стара дівко! Все сьмішна, все аж до сльоз зворушена річами, котрі зовсім не варті того, аби над ними плакати! Ох, розпука мене бере ся!

Сиділа майже „зломана“ в глубокім, старомоднім фотели. Трясла ся на цілім тілї, а голова дотикала майже колін, так, що лиця еї — яке она крім того заслонила малими ручками — зовсім не можна було бачити, видко було лиш сніжно-білий карк і мягке, филясте, ясне волосє, що видавало ся немов трохи поблїдле, так само як біло-синя сукня, що отулювала еї делікатну стать.

В комнаті було вже трохи темняво і можна було легко взяти панну Анжелю за дитину, що не може побороти якогось надмірного смутку. Але еї смуток був все так напрасний як у дитини і так само як у дитини коротко тревав. Анжеля Ріду випрямила ся остаточно, еї лице було зовсім вогке від сльоз і від сильного плачу змінене. Еї делїкатні черти нагадували черти давних фіґурок вcаскої порцеляни, а уста рожеві і солодкі були мов сотворені до пестощів, а однако пробивало ся в них якесь розчароване на пїжних чертах лиця і слїдні були перші познаки минулої молодости.

— Я дуже глупа! — сказала панна Анжеля до себе. — Як можна так зворушувати ся задля відїзду гостий! Чи то лицює директорці „пенсионату Ріду?“ Одні відходять, прийдуть другі.... В житю не є инакше. Все вічна зміна....

Але чи справді винна була панна Анжеля, що мала замість спокійного серця директорки пенсионату, серце женщини, в котрім кожда подія полишає свої незатерті слїди? Нераз вже пробовала она заволодіти над вражінями, які на неї напирали і прогнати їх, але все надармо.

Анжеля встала, пригладила волосє, поправила на собі сукню, кинула мимохіть погляд на зеркало, поступила три кроки і знов безсильно упала на фотель, мов підкошена.

Мусїла бути рішучо хора! Чула ся так розстроєна і слаба, як ще нїколи в житю. Хто ходив би коло неї, коли би она справді занедужала і мусїла покласти ся до ліжка? Велика Мария? Та гадка обурила еї. Скоро лиш не чула ся здоровою, не могла стерпіти своєї служниці, великої і неповоротної дівчини, з різким голосом як у старого вояка. І Анжелї причув ся вже голос Мариї, як до неї з своєю простою добродушностию говорила:

— Панна повинні би мати розум і положити ся до ліжка. Ви потребуєте спокою. Ідіть спати, я вже постараю ся, аби вам не перешкаджали. Спати, спати!

Від тих слів „спати“ був би певно цілий полк вояків зірвав ся зі сну і чим скорше зі страху розбіг ся.

Аби уникнути рад Мариї, було рішучо лїпше зажити успокоюючої „коля-кіни“.

Панна Анжеля підійшла скоро до шафки в стінї, що була за параваном, мальованим еї рукою, коли була ще молодою дівчиною — і виймила звідтам фляшку, з котрого налила собі досить велику чарку.

Она вже давно не заживала „коля-кіни“ і тому видалась їй „медицина“ в першій хвили страшенно сильна і неприємна. Мимо того випила чарку майже душком, не помітивши, що замість цілющого напитку налила собі чарку коняку.

Як тепло зробилось їй по ліку! Мов огонь розійшов ся по цілім еї тілї, почула его в голові, в серци, а навіть в самих кінчиках пальців. Але рівночасно відчула, що стала сильнійша і відважнійша, „чорні нічні страхи“ кудись щезли, радість еї обіймала. Ох, житє все таки хороше! Правда она перебула богато лиха, як і цілий сьвіт мусить его перебувати, але то було тим більшою причиною, аби показати відвагу, бо не можнаж без опору піддати ся всьому. Кожде нещастє приносить з собою якусь науку. Она належала до тих мудреців, котрі в таких наук судьби уміють витягати для себе користи. Знане то сила і Анжеля хотїла стати знатоком штуки житя. Як скоро житє минає! Не оглянувшись, стає ся чоловік старим і все ще жде на щастє — на то загадочне, велике щастє, яке найблизший день має принести — мусить принести!

як кажуть, розпочинати борби буджетової в теперішній палаті, а волить приступити до нових виборів, які відбулись би вже в слідуючім місяци. Отже другий раз в 1910 р. приступили би виборці до урни, бо послідні вибори відбули ся в часі від 14 до 28 січня с. р. Впровадили они до палати послів 273 консерватистів, а 274 лібералів, 41 членів партиї робітничої і 81 Ірляндців. Позаяк дві послідні групи прилучили ся до лібералів, то правительство мало 124 голосів більшости.

Парлямент зібрав ся вчера по полудни. З огляду на критичну ситуацию політичну палата була переповнена. Всі провідники сторонництв з вимком Аскіта були присутні.

Міністер скарбу Льльойд Джордж заявив, що зложили ся обставини, які після гадки правительства роблять небажаним, щоби палата приступила до дневного порядку. Аскіт не бажає перед четвергом складати заяви, отже він предкладає, аби палата зібрала ся аж в четвер. Палата згодила ся на відложене засіданя, але аж до пятниці, так аби на тім засіданю могли явити ся всі провідники сторонництв.

Сербский міністер справ заграничних Милованович зложив на передвчерашнім засіданю скупштини заяву у відповіди на інтерпеляцию посла Ґерашмовича що до становища сербского правительства супротив ґр. Форґача. Міністер сказав, що заява австро-угорского міністра справ заграничних ґр. Еренталя в делегациях, що сербске правительство висказало бажане, аби ґр. Форґач полишив ся в Білграді, може відносити ся, о скілько бесідник памятає, лише до р. 1909, коли по анексийній кризі розповсюднено в сербскій працї поголоску, що ґр. Форґач не може полишити ся в Білграді, бо его становище супротив сербского правительства стало ся неможливе. При тій нагоді стверджено урядово, що сербске правительство з тими поголосками не мало нічого спільного. Сербский посол сказав то у Відни ґр. Еренталеви і заявив, що сербске правительство не домагає ся уступленя ґр. Форґача.

Посол Ґерасимович заявив, що відповідь та не вистарчає супротив заяви ґр. Еренталя і що він не приймає єї до відомости. Висказав також зачудоване, що коли всі Серби хотіли усуненя ґр. Форґача, сербске правительство того бажаня не висказало.

Відтак скупштина перейшла до дневного порядку над відповідию міністра справ заграничних і приступила до нарад над торговельним договором з Австро-Угорщиною.

Новинки.

Львів, дня 18-го падолиста 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Львівский висший суд краєвий іменував канцелїстами підофіцирів: Густава Ів. Нового для Перемишлян; Мих. Ольхового для Балигорода, Герм. Ліиле для Березова і Кар. Лїнкера для Ліска та переніс офіцияла канці Мар. Олеховского з Перемишлян до Микулинець.

— **Пригода на зелїзници.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних доносить: В ночи на 16 с. м. около 2 год. машина поїзду особового ч. 322 зачепила при в'їздї на стацию в Коломиї о два ваґони товарові і витрутила їх із шин. З подорожних нікому не стало ся нічого. Зголосило ся лиш двох кондукторів з легкими контузиями.

— **З Рогатина** доносять: Перебуваючий тут в гостинї п. Іван Телевяк, господар з Красноселець в Збаращинї (фондатор збаражскої приватної рускої ґімназиї, о котрім ми оногди доносили) жертвував 2000 К на рогатиньску ґімназию. До сеї ґімназиї вписало ся, не вчисляючи приватних учеників, 419. На І клясу припало з того числа 202, на ІІ кл. 92, на ІІІ 76, а на IV кл. 49 учеників. Кромі науки і звичайного по школах вихованя, дбають учителї про розвиток товариского духа серед учеників, уряджуючи з ними прогульки, старають ся о розвиток рішучости, енерґії, довіря до своїх сил, ученики читають що тиждня реферати з прочитаних книжок і т. д. Всїх учеників з рогатиньского повіта ходить до рогатиньскої прив. ґімназиї 300, з повітів сумежних, яким найдогіднїйше давати дїти до Рогатина, тобто з Жидачівщини, Підгаєччини, Бобреччини і Перемишлянщини є 61 учеників, бережаньский повіт дав 15, станиславівский 10, а стрийский 1 уч. Треба ще додати, що приватний курс в Галичи дав 6 учеників, отже на станиславівский повіт припадає лише 4 учеників. Прочі повіти дали 34 учеників.

— **Затьма місяця** відбула ся мин. ночи точно після припису астрономів. Часами лиш перешкаджали хмари, що сунули ся із заходу та закривали місяць. Та й та обставина, що місяць стояв дуже високо зробила затьму менше интересною, бо на взглядно малім кружку місяця не можна було добре розпізнавати, як на нїм посуває ся щораз дальше тїнь землї. Затьма розпочала ся точно о 11 г. 44 м. а о 12 год. видко вже було затемнений досить значний кусень ясного кружка. Около пів до 1 год. сьвітив ся вже лиш північний кусень місяця і робив тим дивнїйше враженє, що

А деколи то щастє так близько нас! Дотикає нас своїми крилами, літає перед нашими очима, аби его вхопити — і нараз щезає!

Панна Анжеля була в настрою, коли справдї здаєть ся, що щастє стоїть перед нами.

Як сьвітить ся і сияє то щастє! Яке оно солодке, лагідне, любе! Яке пречудне, сияюче, величаве. І ...? — ах, то нїчо! Она уявляла собі его таким простим, невибагливим! І таким хорошим! — Дїти — перед усім — дїти, котрі очивидно були би подібні до неї і до него... З білявими головками і синїми очима... І так само як він були би ті херувими кріпкі, сильні, великі і здорові — але всі мали би бути біляві, бо він любить моє біляве волосє — він любить его від давна, від давна! — зітхнула Анжеля — і не бачить, як оно з часом біліє, не бачить, що молодість минає!

Ще недавно сияюча усьмішка і погляд Арманда, якими повитав він єї на улици, кланяючись з почестию, говорили їй: — „Добрий день, моя люба, люба Анжелю, моя ти рожева цьвітко, моя мала, солодка дївчино, добрий день!...“

Для него була она все ще малою дївчинкою! Від двацятьох лїт вдоволяла ся добра Анжеля тим, що єму подобає ся. Найкрасші лїта жертвувала єму. Від двацятьох лїт одушевляє єї его погляд, его усьміх, устиснене руки.

А він — ах, він — старіючий ся кавалєр боїть ся в своїм самолюбстві утратити спокій і вигоду свого житя і тому любить Анжелю тою тихою, скритою, але поверховною любовию, яка не має досить глубини, аби розвинути ся в повний цьвіт. Властиво треба би жалувати Арманда, бо правдивої любови він ще не зазнав і так прожив 46 лїт! Ах ті мужчини — они без житя всї, всї, всї!

Панна Анжеля ходила живо по комнатї. Ставала чим раз більше неспокійна, живчики били приспішено і до голови тиснули їй такі гадки і спомини, яких нїколи не сподївала ся.

Бачила себе, як була перед двацяти роками; сьвіжа, рожева, як пучок, гордість і радість своїх добрих родичів, що вже давно, давно сплять під землею. Як єї тодї пещено! Єї родичі були бідні, але та бідність не доскулювала нїкому дома. Все було на стілько, що можна було в товариствах малого місточка являти ся в приличнім а навіть елеґантнім одіню і коло Анжелї, що була справдї дуже мила і хороша, крутило ся повно молодих людий. Але она мала очи лише для одного одинокого мужчини, а тим був Арман Мірбо, великий сильний, добрий молодець з забезпеченим становищем, котрому рівнож принадна і жива дївчина незвичайно подобала ся. А родичі тїшили ся з обопільної прихильности молодят. Всї ті минулі днї виринули тепер перед єї очима і нею заволоділо огірчене, якого ще нїколи не зазнавала. Не привикла до уживаня коняку Анжеля набрала незвичайної відваги і в єї души почало ворушати ся щось як месть і жадоба злого.

Ні, не буде довше зїткати і мучити ся! Покаже житю, що й она має силу і волю! Буде дїлати і то сейчас!

Чим скорше убрала ся до виходу і пішла до мешканя свого вічно вагуючого ся обожателя, котрого тими відвідинами, які єму зробила перший раз за цїлих двацять лїт, так незвичайно здивувала, що він забув відложити з руки люльку, яку після свого звичаю курив і нїмо вививив ся на Анжелю. Аж по довгій хвили, отямивши ся, відозвав ся:

— Дорога Анжельо, що вас приводить до мене? Ви якось розворушені, дорога приятелько, що стало ся?

— Розворушена! очивидно, хто инший на моїм місци був би вже давно утратив спокій. Приходжу не без причини... Приходжу, аби вам сказати, що ви від двацятьох лїт кривду менї робите і що як здаєть ся, гадаєте мене дальше мучити.

Люлька висунула ся з пальців Арманда і упала, розбиваючи ся на дрібні кусники. Але ні Анжеля ні Арман не зважали на то і Анжеля говорила дальше:

— Не хочу вам богато говорити, Арман. Ваш погляд ослаблює мою енерґію. Лиш одно скажу вам, не дрожачи і без плачу, що ви мужчина і що... що я вас надто любила... Не хочу вас нїколи більше бачите... нїколи... Бувайте здорові!

І заки ще Арман міг що небудь відповісти, панна Анжеля з горіючими лицями і блискучими очима, як єї Арман ще нїколи не бачив, вибігла з комнати. Арман хотів єї приклùкати, просити, благати, аби пояснила, що властиво стало ся, але був мов поражений і не міг рушити ся з місця. Чув, як двері замкнули ся і побіг отворити їх знов, але Анжеля вже зникла і він з зачудованим і наляканим рівночасно лицем опинив ся перед своєю старою служницею, що дивила ся на него незвичайно здивована. Арман побачив, що стратив голову, замкнув знов скоро двері і пійшов до своєї комнати, аби трохи втихомирити ся. Легкий стукіт до дверий, відтак другий трохи сильнїйший вирвав его вкінци з задуми.

— Вечеря подана, прошу пана.

І Арман послухав механїчно і точно того приказу та перейшов до їдальнї, аби сїсти до стола.

Студене, погане, непривітне видало ся єму нинї впрочім дуже вигідно устроєне мешкане.

На другий день рано вийшов Арман з дому. Так був занятий власними думками, що нїчого не бачив і не відповідав на поздоровленя знакомих, які его стрічали. Вскорі опинив ся перед домом, в котрім мешкала Анжеля і скоро переступив поріг, аби звідати ся у Мариї о здоровлє панни.

— Панна в своїй комнатї — відповіла Мария — але она нинї не зовсїм здорова.

— Заведїть мене сейчас до неї, маю дещо поговорити, але не скажіть панні, що я є.

Арман сказав то так рішучо, що Мария не сьміла спротивити ся.

Коло печи, в котрій горів ясний огонь, лежала Анжеля на канапцї з примкненими очима і з таким блїдим та сумним лицем, що виглядала як труп.

Коли єї Арман побачив, видавалось єму, немов би єму хто ніж в серце встромив. Лиш з трудом здержав ся, аби не скрикнути, замкнув тихо двері і в почутю своєї вини наблизив ся до Анжелї. Взяв єї малі, зимні, прозрачні руки в свої долонї і хотів їх поцїлунями огріти.

— Прости, моя мала, солодка Анжельо, мій сне молодости, прости і позволь, аби твій старий приятель ручку, яку тепер держить, задержав на все.

Хвилю тихо було в комнатї. Відтак отворила Анжеля очи і сказала тихим голосом: — Ох, щастє! Оно все таки прийшло!

коли насунули ся ще хмари, то не можна було в першій хвили розпізнати, що то сьвітить там на небі. Коли же около першої години тінь землі вовсім закрила місяць, а червонавий кружок закривали хмари, то він хвилями таки ніби вовсім щезав. Около 3 год. затьма минула і ясний кружок місяця засьвітив знов на небі.

— **Є. Е. Митрополит ґр. Шептицкий в Саскачевані.** Виходячий в Ростерн в Канаді в саскачеваньскій провінції „Новий Край" доносить в числі з 31 жовтня с. р. про гостину Впреосьв. Митрополита ґр. Шептицкого що слідує:

Послідного тиждня гостив в нашій провінції ВПр. Митрополит Шептицкий. Свою візитацию руских церков в Саскачевані зачав Впреосьвященний від Ростерна дня 19 жовтня. На привитане Митрополита вийшло ся богато народа з ростернского округа. Привітну бесіду на двірци виголосив п. Петро Швидкий в імени ростерньских Русинів. Бесідник висказав свою радість, що Ексцеленция Митрополит завитав на нашу велику і процвитаючу кольонію. Канадийскі Русини, говорив бесідник, радо витають Вас яко визначного князя гр. кат. церкви і всі разом кличуть: Витай нам і благослови Вп. Владико! Ми гостимо Тебе радо і з одушевленєм в наших скромних церквах і нечепурних домах, чим нас благодать Божа в Канаді обдарила. Яко висшому начальникови нашої гр. кат церкви, ми впевняємо Вас о нашій християньскій непохитности, нашім привязаню до нашого традицийного осьвяченого гр. кат. обряду і на сій новій землі. Ми щиро бажаєм, щоби Ваша Екс. винесла як найкрасші спомини про свою гостину між канадийскими Русинами.

Опісля присутні засьпівали грімко „Многая літа", а Митрополит привитавши ся з присутними і подякувавши за щирий привіт, вступив до місцевої німецкої католицкої церкви, де виголосив довшу промову до зібраних Русинів. Митрополит взивав людий, щоби кріпко держали ся свого обряду, жили по християньски, старались о просьвіту для себе і своїх дітий і учили їх християньскої науки і християньского житя.

Відтак Ексц. запросив усіх присутних до гр. кат. церкви на Альвені, до котрої він того самого дня виїхав автомобілем. По дорозі до сеї церкви на Фіш Крік привитала Митрополита гурма людий, на переді котрих стояли красно по козацки прибрані молоді фармери під проводом Ю. Андроховича з Вонди.

Велике число фармерів зїхало ся на другий день до церкви на Альвені, щоби побачити, привитати і послухати Впреосьвященого.

Дня 20 жовтня Впреосьвященний відправив сьпівану службу Божу. Церков була битком наповнена. Щоби всі могли почути проповіди, Ексцеленция Митрополит виголосив проповідь на дворі і всі присутні пильно ловили красні слова архиепископа. Християньска мораль, християньске житє, просьвіта, отсе були провідні точки прекрасної проповіди Митрополита.

Годить ся також зазначити, що усі промови Преосвященого були виголошені в дусі чисто християньскім. Ніхто не почув від Митрополита ніяких прикрих слів уближення, ганьби, або очерненя зглядом других осіб або віроісповідань. Хто тільки бачив маєстатичну і величаву постать Ексцеленциї, єго красне поважне лице, єго красні голубі очи, хто провірив єго щирість і пізнав на скрізь єго християньску душу і скромне поведене, тому ся визначна личність мусїла подобати ся.

Тому-то усі фармери з Фіш Крик кольонії щиро витали Митрополита і коли на другий день він виголосив працальну промову, увесь нарід тиснув ся, щоби попращати Владику і висказати бажане щасливої дальшої подорожи по західній Канаді.

Дня 24 жовтня гостив Митрополит Шептицкий в Мондейр (Альберта) і посьвятив тамошну гр.-кат. церкву при великім здвизі народа, яких 4 тисячі душ. Звідси архиепископ виїхав до Едмонтону, відтак поїде до Кальґари і Брендон.

— **Убийство — з любови.** Звірского убийства допустив ся вчера около 1 год. по полудни шевский челядник Василь Чабан, званий Якубком, літ 25, на 19-літній служниці Іванні Сеньковскій за то, що она не хотіла бути єму взаїмною. Сеньковска не маючи хвилево служби, мешкала у шевця п. Івана Геваки, при ул. Вірменьскій ч. 17. Чабан, чоловік з лиця поганий і зизоватий, пізнав Сеньковску перед кількома тиждями на забаві у якогось дозорця дому і залюбив ся в ній. Аж до минулої неділї жили они в згоді. В неділю хотіла Сеньковска іти на якусь забаву з танцями а Чабан, уважаючись за нареченого, не хотів їй на то позволити. Сеньковска тоді погнївала ся на него і не хотіла вже мати з ним ніякого діла. Вчера прийшов він до неї і зажадав, щоби звернула єму чорну сукню, яку купив їй за 5 корон. В хвили, коли Сеньковска схилила ся до куфра, щоби виймити ту сукню, Чабан добув з кишені приготовлений ґнип (шевский ніж) і пробив ним Сеньковску в лївий бік грудий. Сеньковска ранена на смерть вибігла ще на подвірє і там впала під вікном шлюсарского варстату п. Риботицкого. П. Риботицкий вчувши крик дівчини, виглянув через вікно і видів ще, як Чабан копав дівчину. Він вибіг а побачивши, що стало ся, наробив крику. В тій хвили збігли ся люди а убийник покинувши закровавлений ніж, почав втікати і вибіг на улицю. Підчас коли женщини заняли ся нещасливою дівчиною, мужчини під проводом п. Риботицкого пустились за убийником, придержали єго і віддали в руки поліциї. Відставлений на поліцию, признав ся Чабан до убийства і розповів все, як було і казав, що постановив був ще в понеділок єї убити, коли би не дала ся перепросити, говорив о тім товаришам і взяв навіть найострійший ніж з варстату. В пів години опісля явила ся на місци убийства комісия слїдча, котра вже лиш оглянула місце а тіло казала відставити до інститута судової медицини.

— **Дрібні вісти.** Завтра в пятницю відбудуть ся о 4 год. по полудни надзвичайні загальні збори товариства взаїмного кредиту „Днїстер" в справі зміни статутів. — Онгди в ночи арештував один з аґентів полицийних дезертира 19 п. краєв. оборони Франца Піяцу. — Чутка, яка наспіла з Петербурга, мов би ґр. Толстой помер, єсть неправдива. Він лиш занедужав на запалене легких, але стан здоровля мимо того єсть ще досить добрий. — Львівский суд карний засудив 70-літного торговельника збіжа з Тартакова Мошка Зіскінда, котрий в лихварский спосіб визискував селян хліборобів і нищив їх, на 3 неділї арешту і 500 кор. грошевої кари.

— **Самоубийства.** В сінех реальности при ул. Смочій ч. 20 повісив ся онгди на ремінци причіпленім до клямки якийсь мужчина літ около 25 подобаючий на робітника. Хто був той самоубийник, доси не стверджено. — Мужчина, що перед кількома днями відобрав собі житє на Янівскім кладовищи, повісившись на дереві, був зарібкином і називав ся Панько Семенчук. — Чернівцях відобрав собі житє вистрілом з револьвера ученик школи торговельної Панецкий підчас перерви в науці. Причиною самоубийства була зла клясифікация.

Телеґрами.

Краків 17 падолиста. Нині рано о 9 год. відставлено Дамазия Мацоха з вязниці суду карного до границї, щоби єго там віддати властям росийским. Мацоха забрало двох жандармів і в дорожці відвезли на зелїзницю. Жандарми забрали також для властий росийских гроші Мацоха в сумі 390 рублів і 90 кор.

Відень 17 падолиста. Рада державна скликана на день 24 с. м.

Відень 17 падолиста. Порядок дневний першого засїданя палати послів, котре відбуде ся о 11 год. перед полуднем: 1) Звіт комісиї дорожняної. — 2) Наради над виборами доси не веріфікованими.

Загреб 17 падолиста. Дневник урядовий оголошує відручне письмо цісарске до бана скликуюче сойм на день 22 падолиста.

Мадрид 17 падолиста. Підписано іспаньско-марокканьску конвенцию.

Льондон 17 падолиста. Після офіциальної заповіди король і королева вибирають ся за рік в подорож до Індиї, щоби в днї 1 січня 1912 р. відбути коронацию в Дельгі.

Петербург 17 падолиста. Оголошений вчера о 9 год. вечером бюлетин стверджує у ґр. Толстого теплоту 37·9, чинність серця слаба.

— **Львівский руский народний театр** „Рускої Бесїди", під дирекциєю Йосифа Стадника. Саля „Ґвязди" ул. Францїшканьска ч. 7.

В пятницю 18 падолиста с. р. „Надїя", рибацка драма в 4 діях Германа Гаєрманса.

Ціни місць враз з додатком на фонд емеритальний артистів, та оплатою для бідних міста: Крісло 1-рядне 2 К 50 с., II-рядне 2 К, III-рядне 1 К 75 с., Партер 85 с., для учеників, війска і селян 55 сот.

Раз куплених білетів каса не перемінює, анї не звертає за них гроший. Білети продає Книгарня Наук. Тов. ім. Шевченка, Ринок ч. 10 (Телефон ч. 875), а в день вистави від год. 6 вечером каса театру.

Дирекция звертає увагу, що не вільно впроваджувати на салю дітий без білету.

Початок представлень о 7 вечером.

Курс львівский.

Дня 16-го падолиста 1910.		Платять	Жадають
		К с	К с.
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр.		680·—	688·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		450·—	460·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		551·—	556·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку		510·—	540·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5 прц. преміов.		109·70	110.40
Банку гіпотечного $4\frac{1}{2}$ прц.		99·—	99·70
$4\frac{1}{2}\%$ листи заст. Банку краєв.		99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв.		93·50	94·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.		96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41\frac{1}{2}$ літ.		95·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		92·30	93·—
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні галицкі		97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}\%$		99·30	100·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.		92·40	93·10
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.		89·50	90·20
„ м. Львова 4% по 200 К.		92·30	93·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		112·—	120·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденьский	60·25	64·25
Угорскі черв. хреста		37·50	41·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.		66·—	72·—
Базиліка 10 К		27·75	31·75
Йошіф 4 К		8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.		9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цісарский		11·36	11·48
Рубель паперовий		2·53	2·54
100 марок німецких		117·40	117·80
Доляр американьский		4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).